

чи идеала на индивидуалния живот на бореца. Сочи и гледа все напред без да се смее,

Тя се казва Любов към идеала на живота. Хората я наричат Любов към призванието.

Втората винаги гледа показалеца на Любовта, винаги се смее, но все въздържано.

Тя се казва Вярa в смисъла на живота. Хората я наричат просто Вярa.

Третата, която върви най-подир, пази усмивката на Вярa на своите устни, но при всека по-голема стръмнина на пътя все-не-въздържано се смее. секаш, иска да каже пътника: „Какво се чумериш, — ей сега ще излезим пак на равно!“ Тая най-млада сестрица носи една шибалка и, когато най-силно се кирка, удря драгливото, кокалесто магаре. То подскокне, ездачът охне, а немирницата по-силно се смее.

Тя се казва Надежда в добрият изход на трудното пътуване към вечността. Хората я наричат Несериозна Надежда защото ни разсмива, кога сме най-много затруднени.

Името на магарето е Търпение. Хората го наричат Търпение, Прилежание, Твърда Воля, Упоритост...

Търпение, подкрепено от любов към идеала на живота, от вяра в неговия смисъл и надежда в успеха на труда към неговото постигане са най-верните спътници по вечния път. С тях далече се отива, с тях всичко се постига. Не отвеждат пътника при твореца, за да си получи заплатата. А тя е твърде голема, че мнозина работници са полудявали при получаването ѝ. Историята ни разправя, че един такъв работник извикал като луд в банята: „Еврика“. Джордано Бруно, Муций Сцевола... и много велики апостоли измежду малките си братя, вероятно полудявали от тази божия заплата от това немерено дарение, че кладите са ги разсмивали.

Щастието, което намерено получава всеки човек за смислено изживян живот — ето заплатата на всичките му мъки и страдания. Който иска друго е нещасник, защото не разбира, че усмивката на това щастие най-сладко и най-леко склапя очи за сетен път.

Щасливец е само този, който умре в лудо щастие. Но не земно, а небесно щастие — щастие от смислено изживян живот — което е светилник по стръмния път към свръхчовешкото съвършенство. От това щастие малцина ще вкусат и само те са истинско велики хора. И те даже се не гневят на околните, защото знаят, че всички сме хора, но не всички сме еднакви: едни са първи, други втори... а има и такива, които стоят по-долу и от некой гадове. Душата на